

вѣстно е, че жертвоприношенията, даже и човѣчески жертвоприношения, сж биле въ обичай и у русите даже въ втората половина на Х вѣкъ. Въ числото на нѣкои и друга язически обряди у бжлгарете е било и разсичанието кучета на части. Но и русите сж правиле сжщото това, като сждимъ по извѣстията на Ибнъ-Фоцлана. Бжлгарските сждие сж мжчили крадците и разбойниците съ пжрчки и съ желѣзни куки. Но мжчения, даже и най-варварски, сж сжществовале и у по-образованните народи. А това доказателство ли е, че бжлгарете сж биле финско племе?

Да продължиме разглѣжданieto на доводите, които привожда Шафарикъ за ползата на не-славянско происхождение, т. е. за „ранното вкорѣнение мохамеданството между крайдунавските бжлгаре, на което дирите, спорѣдъ думите на папа Николая, са виждаде у тѣхъ даже и послѣ приятието християнската вѣра (860—866), а особено многоженството, распасванието при приемванието свѣтпнята, покриванието главата си съ турбанъ въ храмътъ, суевѣрното убивание животни, сарацинските книги и др. т. Види са, че дунавските бжлгаре и послѣ утвжрждението си въ Мизия сж продължале по-напрежните свои дружески сношения съ своите братия, които останале на Волга и отъ които, безъ сжмнѣние, още въ VIII вѣкъ сж принале пжрвите начала на мохамеданството, което по-послѣ отстжпило мѣсто на християнството“ (272). Мнѣнието за мохамеданството на дунавските бжлгаре, както видиме, е изградено на твжрде слаби основания. Тие основания сж заимствованни по преимуще-